

Jeg skal også bare erindre om hele spørgsmålet om trygheden, som jeg er helt enig i. Jeg synes, statsministeren både i åbningstalen og i dag kom med tre rigtig gode begrundelser. Kør videre med dem, statsminister. Jeg skal ikke gentage dem her, jeg er helt enig.

Den med trygheden er vigtig, for hvem er det, rovdirene løber efter, når vi ser de der uendelig mange naturfilm, der ustandseligt spurter hen over skærmen? Det er jo de der flokke af antiloper. Hvem går rovdiret efter? Enten den, der er syg, eller den, der er lille. Og vi er ikke syge i vores økonomi, men store er vi altså heller ikke, og derfor er det fint, det, vi gør.

Jeg vil heller ikke sige, det er nødvendigt at sætte en bestemt dato på, men jeg glæder mig over, at euroen blev skabt på et tidspunkt, hvor det gik så godt i Europa, at vi kunne få den født. For den dag, det ikke går så godt, se, da spiller klaveret helt anderledes, for da begynder man at hytte sit eget skind, og da begynder man at træffe foranstaltninger for at beskytte sine egne arbejdspladser osv. Den euro kom lige på det rigtige tidspunkt, og så er det vores problem, at vi ikke er med endnu.

Den anden lille historie, jeg ville fortælle, har noget at gøre med den suverænitet, som nogle hævder, at vi afgiver. Jeg har så umådelig svært ved at forstå, hvordan man kan sælge æbler, hvis man kun har pærer tilbage i forretningen. For suverænitet har vi i hvert fald ikke på det her område.

Tidligere finansminister Henning Christophersen fortalte historien om, da han var til møde på sin hollandske ministerkollegas kontor. Telefonen ringede, og det var Bundesbank, der meddelte, at nu sænkede den renten ½ pct. Henning Christophersen kunne lige akkurat nå at gå hen til telefonen, ringe til nationalbankdirektør Hoffmeyer og sige: Det gør vi vel også? Og det var så den danske suverænitet, der udspillede sig her med vajende Dannebrog. Det var den suverænitet, vi havde.

Nogle af os havde for nylig lejlighed til at høre en fremtrædende tysk politiker, der sagde: Jamen kære venner, internt i Europa ville det jo være D-marken, der kørte det hele, og i verden ville det være dollaren. Er det det, vi ønsker? Og er det alternativet, vi gerne vil have? For sådan forholder det sig, også ifølge en fremtrædende tysk politiker, som nogle af os havde oplevelsen af at møde for ganske nylig.

Jeg og CD er utilfredse med, at regeringen ikke kendte sin besøgstid – det er jeg nødt til at sige – i foråret, da vi alle var opskræmte af følgerne af dette splittede Europa og så krigens rædsler. Her skulle vi have været ude og sige: Det her vil vi aldrig se mere.

Vi vil have diskussionen nu om forsvar og om flygtninge. Det er det, der brænder aller mest på. Det eneste, jeg kan beklage i hele det her, er alle de udtryk, som også hr. Buksti, statsministeren og udenrigsministeren nævnte, om, at nu må vi følge situationen meget tæt, nu må vi være opmærksomme på udviklingen. Ja, det er meget godt, men skal vi virkelig nøjes med at sidde og se hele Europas forsvarspolitiske fremtid på tegnebrættet, og så kan vi sidde og tælle nullermænd ude i sidelokalet. Det er kedeligt. Men ellers var det nogle gode redegørelser, og på med vanten, regering!

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo meget passende, at vi her næsten på 10 års-dagen for Murens fald har endnu en af vores debatter her i Folketinget om Europas fremtid. Der er jo ved at blive en tradition for, at vi holder mindst 4-5 forskellige debatter i løbet af året om dette meget, meget vigtige emne. Så vi skal i hvert fald ikke fra radikal side sige andet end tak for den tradition; den synes vi er god.

En af de største forandringer i Europas historie er ved at finde sted i øjeblikket. Udvidelsen af det europæiske samarbejde vil forhåbentlig for lang tid begrave de tendenser til voldelige konflikter, som har spillet så stor og så uhyggelig en rolle i Europas historie.

Fra radikal side mener vi, at udvidelsen er det allerallervigtigste, Europa er i gang med i øjeblikket, og vi mener, fuldstændig som fru Mimi Jakobsen sagde: Nu kan det altså snart ikke vente længere, nu skal det gå hurtigt, nu skal vi have de nye lande med. Og vi håber, der bliver truffet nogle beslutninger om det på det kommende topmøde.

Udvidelsen er sat i gang, forhandlingerne er i gang, og den danske regering har heldigvis presset på for, at alle ansøgerlande bliver tilgodeset, så ingen føler, at de er blevet hægtet af i første runde. Vi har fra dansk side forsikret dem om, at de er velkomne alle sammen. Men det er jo ikke sikkert, det er jo ikke uden videre givet, at alle landene i Unionen har den samme holdning til udvidelsen. Når man mødes med politikere fra de andre lande og ikke mindst fra ansøgerlande, så er det første, de spørger os